

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

GUGUSSE

Hij kwam in de boeken van de Burgerlijke Stand voor, vermeld met de namen Fréquet, Auguste, Jean, Louis.

Maar sinds onheuglijke tijden noemde men hem nooit anders meer dan Gugusse.

Van val tot val was het zover met hem geraakt, dat hij nog enkel voorstellingen gaf op de terrassen van de grote drankgelegenheden.

Zijn vilthoed diende hem tot benodigdheid om achtereenvolgens de figuren uit te beelden van Napoleon, van Paulus en van andere vermaarde personages.

Zijn aangezicht van oud toneelspeler vertoonde duizend rimpels. Het leek wel of er geen beenderen meer onder zijn vel staken. Zijn zicht wekte de herinnering op aan die caoutchoucmaskers, die door venters op de openbare weg verkocht worden, en die men kan samenpersen van het voorhoofd tot de kin of van de ene kaak tot de andere. Dit uiterst beweeglijk aangezicht gaf hem een eigenaardige uitdrukking. Cocaïne was er de aanleiding van, cocaïne die hij in volle straat opsnoof als was het gewone tabak geweest. De aanleiding van die voortdurende trillingen van zijn ledenmaten was andermaal cocaïne. Zijn clowneske bewegingen wekten meer het medelijden op van de verbruikers, gezeten op de terrassen, dan zij er vermaak bij te weeg brachten.

Het verdovingsmiddel was te duur geworden voor de inhoud van zijn geldbeugel. Om er toch bij de hand te hebben was hij tussenpersoon geworden, bezorger van het verdovingsmiddel aan wie er naar verlangde. Steeds had hij een zekere voorraad coco bij zich, weggeborgen in de voering van zijn pet.

Onder de zweepslag van die cocaïne was Gugusse een van de meest karakteristieke figuren uit de straten van Montmartre geworden.

Hij vergenoegde zich niet, voor zijn klanten een mengelmoes

voor te dragen, waarin men successeuntjes van Paulus en andere music-hallzangers weervond, maar weder al de deuntjes uit vroeger tijd, die eens bijval hadden gekend, en die zijn arme geest bestookten. Hij droeg ZIJN nummer voor. Onder de invloed van de cocaïne scheen zijn gestalte zich te verlengen, hij gleed tussen de tafels en de stoelen terwijl hij met een lepel of met een tandenborstel zijn zang begeleidde op een oud conservenblikje. Hij improviseerde, hield toespraken, antwoordde met radde tong wanneer men hem in de rede viel. Andermalen leek het of zijn eigenliefde in opstand kwam. Hij maakte zich boos, was verontwaardigd zoals kunstenaars dat kunnen zijn, beet zijn publiek toe, er lag woede op zijn aangezicht te lezen, zijn lippen bleven op de tanden samengeperst, hij deed denken aan een hond die bijten gaat.

Sedert geruime tijd reeds was hij er toe gekomen een hoeveelheid coco op te snuiven zo dat het goedje als gift werkte. Het gebeurde dat hij hallucinaties kreeg, die zijn guttig karakter aanvankelijk vermaakten. Met een handgebaar verdreef hij die gekke dromen zoals men een zwerm lastige vliegen verjaagt.

Tot op zekere dag, terwijl hij vóór een herberg van de Place Pigalle de houding van Napoleon op het eiland Sint-Helena nabootste, hij zijn dubbelganger zag, staande vlak vóór hem, op een paar schreden afstand slechts.

Angst beving hem. In de mening dat hij zich weerspiegeld zag, greep hij een fles water, die binnen het bereik van zijn hand stond, en wierp haar in de ruit van de zaak. De glasscherven rinkelden op de stenen neer. Maar nog steeds stond zijn dubbelganger vlak vóór hem, hem bekijkend, spottend, uitdagend, verschrikkelijk, belachelijk.

Opgezweept door een hevige angst en een grenzeloze razernij, sprong hij vooruit, met toegrijpende handen, als wou hij zijn evenbeeld de keel dichtknijpen. Tafels met drankjes beladen, werden terzijde geslingerd. De uitbater der zaak kwam toegesneld en greep Gugusse vast. Men sleepte hem naar de politiepost terwijl hij verwoed onsamenvhangende woorden kreet en schuim op zijn lippen stond.

De zelfde avond zond men hem ter verzorging naar Sainte Anne.

Maar verzorging kon niet meer baten. De volgende dag was hij dood ; hij lag op de marmeren tafel van de zaal uitgestrekt, waar de lijkschouwingen gebeuren.

En een jong geneesheer onderzocht het door gift gezwollen hart van wie geweest was Fréquet, Auguste, Jean, Louis, beter bekend als Gugusse.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

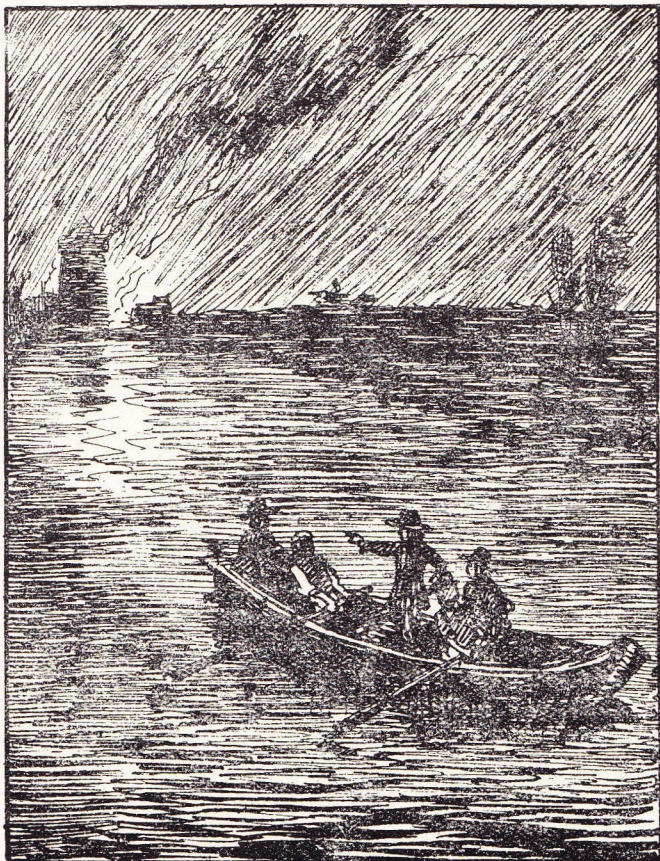
door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

En de visser maakte zich gereed om zijn besluit uit te voeren. Wat gedaan? Polfriet en Tijdgat waren radeloos. Onkundige roeiers zijnde, konden zij echter zonder hulp van deze man de vrije oever niet bereiken.

Eensklaps plaatste Jan zich voor de koppige visser en riep uit :
— Man, man, ik zal u zeggen wie wij zijn. Wij zijn « Broeders van de Nacht » en gaan naar onze geheime bijeenkomst. Als de mensen ons tegenwerken, roepen wij bovennatuurlijke geesten te hulp. Spreek, wilt ge ons gehoorzamen of niet?

De naam van de visser was Pieter Sabeleer. Op het horen van de wonderbare woorden van Jan, werd hij bleek als een lijk, maar bleef zwijgend en werkeloos.

Doch schier op dezelfde stond riep een akelige stem in zijn oren :
— Gehoorzaam, Pieter, of ik breek u de hals !

Pieter keek verbaasd op, zag niemand, maar hoorde een verward geluid rondom zich van wrede stemmen, die hem toeriepen :

— Dwaze Pieter, gehoorzamen of sterven !

— Wij trekken u de tong uit uw keel !

— Wij halen u met de nagels de ogen uit het hoofd !

— Zie niet naar ons, wij zijn onzichtbaar, wij zijn de dienaars der « Broeders van de Nacht » !

— Zijt gij gereed ? vroeg Jan, even alsof hij de stemmen niet hoorde, en hij trok zijn pistool.

De visser, meer dood dan levend, zette zich neer en begon uit al zijn macht te roeien.

Nu vloog de boot als een pijl door het water. Jan, die een staaltje gegeven had van kundige buikspraak, had er nu lust in gekregen en, terwijl hij moedig met de visser roeide, hoorde men het geschal van een jachthoorn en het geblaf van een twintigtal honden, die op de oppervlakte van het water schenen voort te lopen.

In de verte, op Franse bodem, stond de stadsgevangenis reeds in lichterlaaie en verlichtte met een rode gloed de Schelde. De klokken van de torens mengden hun noodgelui met het hulpgeschrei van het volk, dat toesnelde, om de brand te helpen blussen.

Het was een akelig tafereel.

Geen woord werd op de boot onder de vijf mannen gewisseld. Robrecht van Cramshoeven, zeventien jaar vertoefd hebbend in een kerker en nu eindelijk tussen al die verschijnselen op de Schelde varende, scheen in een droom verzonken.

Het gerucht verstierf, naarmate de boot naar het vaderlands grondgebied voer. Eindelijk ontwaarde men niets meer dan een rode weerschijn van de lucht.

Zij lieten de gemeente Laplaige links liggen, en zetten de vlucht voort naar Halluin. Aldaar loopt de rivier dicht bij de huizen, op geringe afstand van de herberg, waar hun paarden gestald waren. Hier legden zij aan, stapten aan wal en wensten elkander geluk.

De heer van Cramshoeven, die door een zeventienjarige kerkering zeer verzwakt was, verkeerde in een krachteloze toestand en was bijna onbewust van wat er rondom hem gebeurde.

Jan gaf de riemen aan de visser over, en zei :

— Vriend, gij hebt ons trouw gediend, de « Broeders van de Nacht » zijn over u tevreden.

Zo sprekend, stopte hij hem een zilveren kroonstuk in de hand, sprong ook aan wal, en ging zo spoedig mogelijk bij zijn vrienden.

De visser bekeek verwonderd, bij de klaarte van de afnemende maan, het zilveren muntstuk en, na zich te hebben overtuigd dat het wel degelijk een kroonstuk was, stak hij het in de zak, terwijl hij mompelde :

— De « Broeders van de Nacht » zijn gevaarlijke kerels, maar het zijn eerlijke betalers.

Hij verhaastte zich met zijn boot van wal te steken en verdween in de duisternis.

(Wordt vervolgd)